

סרטים

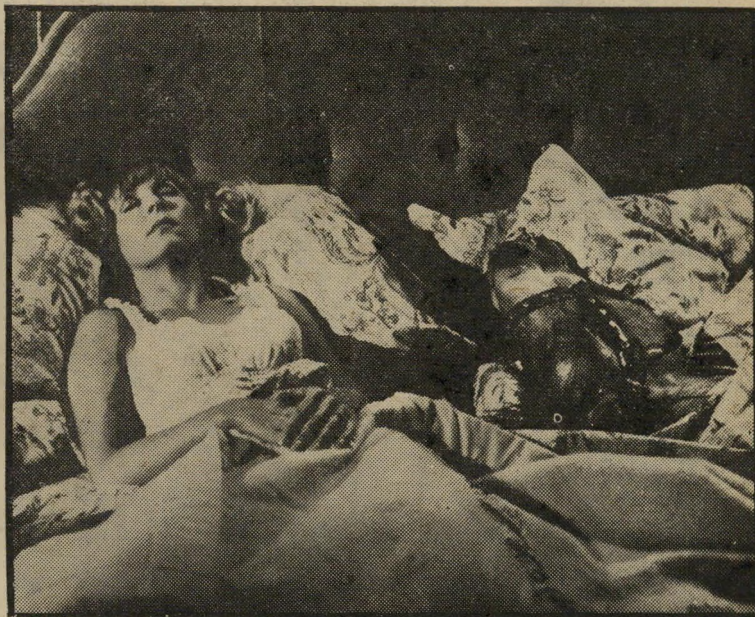
הז' איזה אסון מצחיק!

לפי חומר הפירסום, המלווה את הסרט טיסה נעימה, זהו עיבוד חדש למלודרמה בשם שעת האפט, מלפני 23 שנים. עם דנה אנדריוו ולינדה דארגל בתפקידים הרארי שיים. שעת האפט היה סיפור רגשני על טייס שאיבד טייסת שלמה בעת המלחמה.

אמצת עדיין להבין לפני שתאשר, ראו לילה אחד את שעת האפט בטלוויזיה, כל אחד בביתו שלו. למחרת בבוקר, כאשר נפגשו, ומבלי ששהחזרו על כך לפני כן, החליטו שאין טוב ממנו — למצחיקון. כתבו פארודיה על שעת האפט והגישו אותה לעיון לכל מחלקות ההפקה של האולפנים הגדולים. התשובה פה-אחד: לא! הם לא התייאשו. גייסו בעצמם סכום

רוברט הייס וג'ורגי האגרטי ב"טיסה נעימה" תזכורת ל"מעטה ועד עולם"

לי טרי ישנה כמוטתה עם חבר טוס במיטה — תזכורת ל"סנדק"

דויד בריג'ס על רקע דיוקן של עצמו האיש הקשוח מחקה את האיש הקשוח

כסף, צילמו הדגמה בת עשר דקות והציגו אותה ככרטיס-ביקור. זה לא עזר להם למצוא מפיץ אך לפחות אחד מן הצופים בסרטון מצא שיש בהם משהו השווה נסיון קטן. מכיוון שבאותו הזמן הם היו מעורבים בלהקת תיאטרון משלהם, שנשאה את השם הגאסטרונומי תיאטרון מטונג, הוצע להם להפוך את ההצגה לסרט. זה אמנם מה שקרה: 22 מערכוני סרט מטונג משגעים את הקהל האמריקאי והופכים להיט שאיש לא ציפה לו, אולי הלהיט הקולנועי הגדול ביותר בארצות-הברית, של סרט שהופק שלא בידי החברות הי גדולות. הכתחת המשגויה. קולו של הכסף, כידוע, משכנע הרבה יותר מקול הכישרון.

ומאו הוא מפקד לטוס; עד שהוא נאלץ לטוס כדי להציל את אשתו ובנו. אבל בניגוד למצופה אין בסרט החדש דבר דומה למלודרמה. יש בו כל שדותי התעופה למיניהם, וכל אסונות הטבע הר שונים שבהם התברכה תעשיית הסרטים לאחרונה. ותחת להפחיד את הצופים ור להכניס אותם למצב של חרדה עמוקה, מכניס הסרט החדש הזה — של ג'ים אברהמס והאחים דייוויד וג'רי צוקר — את כל המתבוננים בו להיסטרית של צחוק. פה-אחד. השלושה, שהיו יותפחו של הבמאי ג'ון לאנדיס (האחים בלוז) בפאר רודיה מטורפת על קולנוע וטלוויזיה בשם סרט מטונג (שהצנזורה הישראלית מת-

וכי שלושת מיליוני הדולרים שיושקעו לא יירדו לטימיון במעשי קונדס.

השלושה נאחזו בתודמנות, כשהם יושבים יחד, חושבים יחד ומביימים יחד, עד כדי כך שאיגוד הבמאים האמריקאי, המתקש שלא יהיה יותר מבמאי אחד לסרט, הסכים לרשום את שלושתם כבמאים בסרט אחד. ואכן, את כל מעשי הסרט בסרט לא היה מטונג להמציא איש אחד לבדו.

כאשר חזרו אברהמס והאחים צוקר והציעו שוב את טיסה נעימה, היתה קבלת-הפנים כבר שונה. אבל כששמעו האולפנים כי שלושת הצעירים הפרועים הללו (בני 35, 32 ו-29 היום) מתעקשים לביים אותו בעצמם, נרתעו מפניהם כמפני נחש ארסי. היחידי שנטל סיכון היה המפיק הוותיק הווארד קוך, בשם אולפני פאראמונט, תוך כדי הבטחה שהוא ישיגיה על הנערים

כל מה שיכול לקרות על מטוס, ודברים רבים שאינם יכולים לקרות בו, מתחוללים בסרט תוך טיסה אחת מלוס-אנג'לס לשיקאגו. אנשי התחזוקה מטפלים במטוס כאילו היה מכונת בתחנת-דלק; אנשי צוות הקרקע, המנחים את תנועתו (האחים צוקר מגלמים אותם), שולחים אותו היישר אל אולם ההמתנה של הנוסעים; הקברניט מחזר אחרי ילדים רכים; הקציף הראשון הוא גדול כוכבי הכדורסל של העשור בארצות-הברית והקציף השני הוא בובה גדולה בשם אוטו, שאותה מנפחים בעזרת צינור התקוע בין רגליו.

הנוסעים זה אוסף לא פחות מכובד. יש בו כמה קנאים דתיים, נזירה מזמרת הקוראת על היי-נעורים, ונער מנומס שקורא על חיי נזירות; אוסף של זוגות נשואים, מי פחות ומי יותר, שאין בכלל צורך להבליט את גיחוכם. אסור, כמובן, לשכוח שבין הנוסעים נמצא גם הטייס הבעייתי שהגיע הנה משעת האפט. למעשה הוא נהג מוגית, מאז שנתקף פחד ממטור סים, אבל אהבתו לאחת הדיילות מדרבנת אותו להתגבר על פחדיו ולרדוף אחריה באוויר.

קצב מטורף. לא צריך להיות גאון כדי לנחש שמטוס כזה חייב להיפלע לצרות. והן מופיעות אחרי שהדיילת מגיי שה לחלק מן הנוסעים ארוחת-רגים. הרי עלה מיידית מחייבת נחיתה בהקדם. כל הצוות המטיס חסר הכרה והיחידי שמסוגל איכשהו לעזור, הוא הטייס עם הבעיות. זאת בשעה שהרופא היחידי במטוס מודיע מדי פעם על הזמן שנותר עד שהנשמות יתחילו לפרוח. ברמקול מכריזה אחת הר דיילות שאין צורך לדאוג — המצב

קארה ופראנצ'סי: כישרון נדיר

התלמידים ואינו מידה של מאמץ ומסירות צריך להשקיע בו כדי להצליח — ייצא בידיים ריקות. הסיבה: כל החלק הפחות זוהר הזה, של מערכת חיי-התלמידים, נשאר בצל. וכאשר חודר מול פארק לתחום-הפרט של כמה מן התלמידים, נוצרת מילודרמה סוחטת-דמעות בנוסח ים-תיכוני. מי שיועד ליהנות מן הקולנוע כאמנות של תמונות וצלילים בתנועה, לא יוכל שלא ליהנות מן המוצג על המסך, גם אם ערך המיטען האינטלקטואלי שיקח עימו הביתה אינו שווה לירה אינפלציונית אחת.

לחיות כדי לשחק

תהילה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — בצפייה ראשונה זהו סרט סוחף, מרתק, שקל להתלהב ממנו ולהתפעל מן הביצוע שלו. רק כעבור זמן מבחינים בכל החורים שהותיר הבמאי אלן פארקר בסרטו; ההאש-מה מתחלת במידה שווה בינו ובין התסריטאי כריסטופר גור.

סיבת ההתפעלות בולטת לעין. זהו סרט על בית-ספר לאמנויות הבמה, שחי וקיים במציאות, בניו-יורק, ואשר שמו הולך לפניו. פארקר עוקב אחרי קבוצת תלמידים החל מבחינות הקבלה שלהם, במשך ארבע שנים, עד לטכס הסיום. השלבים השונים של הוראת המשחק, המוסיקה והמחול — שלושת השטחים שבהם מתמחה בית-הספר — והמיפגש בין תלמידים ממגמות שונות, יוצר סצנות מוסיקליות מכל הסוגים. המשתתפים הצעירים, והאלמונים ברובם, נחננו בכישרון בלתי-רגיל וביכולת למלא את המצלמה באישיותם, בקסמם וביכולתם לשיר, לרקוד ולשחק. פארקר שהוא טכנאי מעולה, השולט באמצעים השונים של שפת הקולנוע, מנצל כל תעלול מותר ואסור כדי להבליט אותם, לשימור על קצב ערוני בלתי פוסק, להדביק סצנות זו לזו במעברים חלקים, שבהם פס הקול גולש מתמונה לתמונה בזוויות-מצלמה היוצרות מתח אצל הצופה. העריכה מספקת הפתעות, במיוחד כשהמדובר בהבחנה בין מישחק-למשחק, מישחק בחיים, וחיים של ממש. אלא שכל מי שמקווה להבין באמצעות הסרט כיצד פועל בית-הספר לאמנויות הבמה, מה דורשים בו מן